

5 Αυγούστου 2015

**Ταξιάρχη μου, Ταξιάρχη μου, σώσε με, λυπήσου
με, συγχώρα με, σπλαχνίσου με, κάνε το θαύμα
Σου.....!!!**

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ

ΜΕΓΑΛΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΗ ΣΕ ΠΑΡΑΛΥΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Ήτανε μία Κυριακή του Ιουλίου. Το παλλεσβιακό προσκύνημα των Παμμεγίστων Ταξιάρχων δεχόταν από πολύ πρωί τους προσκυνητές του. Μία λαοθάλασσα τα προαύλια του. Από τους αριθμούς των αυτοκινήτων διαπίστωνες ότι οι περισσότεροι προσκυνητές ήταν από άλλα διαμερίσματα της χώρας μας.

Η Κυριακάτικη λειτουργία προχωρούσε . Οι καλλίφωνοι ιεροψάλτες του Προσκυνήματος με τις μελωδικές τους ψαλμωδίες, ξεκούραζαν την άκρη του εκκλησιάσματος και το ενίσχυαν στην πνευματική του ανάταση. Ήταν όλοι συνεπαρμένοι από τη θεία λειτουργία και ο καθένας ξεχωριστά, αφοσιωμένος στις ενδόμυχες προσευχές του.

Ξαφνικά, μία γυναίκα προσπαθούσε με κόπο να παραμερίσει τον κόσμο και να φτάσει μπροστά στην θαυματουργό εικόνα του Αρχαγγέλου, κρατώντας στην αγκαλιά της ένα αρνί. Όταν έφτασε μπροστά στην εικόνα αναλύθηκε σε δάκρυα.

“...Ταξιάρχη μου! Σωτήρα μου! Επιτέλους με αξίωσες να έρθω να σε προσκυνήσω και να σε ευχαριστήσω, χωρίς βοήθεια, μόνη μου!!...”

Σε λίγο στα σκαλιά του γραφείου, διαστακτική φάνηκε η γυναίκα.....

“Πάτερ μου, σήμερα είμαι πολύ ευτυχισμένη. Ευχαριστώ τον Μεγαλοδύναμο και τον Αρχάγγελο Μιχαήλ, που με αξίωσαν να βρίσκομαι εδώ για να εκπληρώσω το τάμα μου. Αλλά καλύτερα να σας τα πω από την αρχή.

Λέγομαι Παντελίδου Νίκη και μένω στην οδό..... στον Εύοσμο Θεσ/νίκης. Πάνω από δέκα χρόνια ήμουν παράλυτη και τελευταία από την στεναχώρια αρρώστησα βαρειά και από την καρδιά μου. Οι γιατροί είπαν στον άντρα μου ότι οι μέρες μου είναι μετρημένες. Περίμενα το τέλος καρφωμένη παράλυτη στο κρεβάτι μου, κάτω από τις στοργικές περιποιήσεις του ανδρός μου.

Για τον Ταξιάρχη έμαθα εδώ και δύο χρόνια, από το περιοδικό “Ο ΤΑΞΙΑΡΧΗΣ”. Σας ζήτησα, αν θυμάστε με επιστολή μου, μία εικόνα του Αρχαγγέλου και σεις μου στείλατε μία μικρή ανάγλυφη. Από τη στιγμή που πήρα την εικόνα αυτή στα χέρια μου, πίστεψα ακράδαντα ότι θα γίνω καλά. Προσευχόμουν νύχτα και μέρα και όσο περνούσε ο καιρός, τόσο και περισσότερο η πίστη μου αυτή μεγάλωσε σε σημείο που να θεωρώ πια βέβαιο, ότι θα γίνω καλά.

Ήταν παραμονή της γιορτής του Αρχαγγέλου. Όχι στις 8 Νοεμβρίου, αλλά των Μυροφόρων, στις 15 του Πάσχα που γιορτάζετε την μεγάλη πανήγυρη Του, τα εγκαίνια του ιερού Ναού Του. Ήμουν μόνη στο δωμάτιο μου κα με πολύ θέρμη παρακαλούσα την χαρη Του. Τα μάτια μου ήταν βουρκωμένα..... Όταν Ω Ταξιάρχη μου, Ταξιάρχη μου!!!

Απέναντι στο κρεβάτι μου, υπάρχει μία ντουλάπα. Αυτή η ντουλάπα σιγά σιγά,

άρχισε να μεταβάλλεται σε ανάγλυφη εικόνα, όπως εκείνη που μου είχατε στείλει. Σκούπισα τα μάτια μου να βεβαιωθώ. Μπροστά μου, πράγματι υπήρχε μία πελώρια ανάγλυφη εικόνα του Ταξιάρχη με τον Αρχάγγελο έτοιμο να μου μιλήσει.

Με συναισθήματα ανάμεικτα, χαράς ελπίδας και δέους, ασυναίσθητα, προσπάθησα να σηκώθω. Όμως η αρρώστια με κρατούσε γερά καρφωμένη στο κρεβάτι του πόνου μου. Άρχισα να φωνάζω δυνατά, ξέροντας ότι τη στιγμή αυτή, με ακούει ο Μεγαλόχαρος:

“.... Ταξιάρχη μου, Ταξιάρχη μου, σώσε με, λυπήσου με, συγχώρα με, σπλαχνίσου με, κάνε το θαύμα Σου....!!!”

Τότε ο Αρχάγγελος μου χαμογέλασε μέσα από την εικόνα. Το χαμόγελο του άρχισε να με ηρεμεί. Άρχισα να νοιώθω βαρειά τα βλέφαρα μου και σιγα σιγά με πήρε ο ύπνος. Όταν ήρθαν οι δικοί μου, με βρήκαν να κοιμάμαι ήσυχα.

Τα ξημερώματα , ημέρα της γιορτής Του, Κυριακή των Μυροφόρων, ξύπνησα ήσυχη και τι βλέπω πάτερ μου; Βλέπω στο δωμάτιο μου τον Αρχάγγελο Μιχαήλ ολόσωμο!!! Η πανοπλία Του ήταν χρυσή, λαμπερή και ακτινοβολούσε! Τα φτερά του κάτασπρα. Με κοιτούσε και χαμογελούσε

“....Ταξιάρχη μου, σώσε με, βοήθησε με, γιάτρεψε με λυπήσου με....”

Εκείνος συνέχιζε να μου χαμογελά και θαρρείς πως μία ανεπαίσθητη πνοή έκανε τα φτερά του να ανατριχιάζουν. Ξαφνικά μου έδωσε το χέρι Του και μου είπε:

“....Σήκω και πήγαινε στο Ναό μου, στο κοιμητήρι που σήμερα λειτουργείται και κοινώνησε τα Άχραντα Μυστήρια...”

Έδωσα τα χέρια μου και με τη βοήθεια Του σηκώθηκα. Όταν στάθηκα στα πόδια μου, εκείνος εξαφανίστηκε. Κάτι πολύ παράξενο μου συνέβαινε. Αντί να βάλω τις φωνές και να ξεσηκώσω τον κόσμο όλο, να ξυπνήσω τους δικούς μου, ένοιθα μία γαλήνη, μία ηρεμία σα να μην ήμουν ποτέ άρρωστη. “Άρχισα να ετοιμάζομαι και σε λίγο ξεκινούσα για την Εκκλησία. Λειτουργήθηκα και κοινώνησα, όπως μου είχε πει ο Αρχάγγελος και επέστρεψα σπίτι μου.

Τότε μόνο σκέφτηκα τους δικούς μου και την ανησυχία τους όταν δεν θα με έβρισκαν στο κρεβάτι μου. Μόλις με είδανε να μπαίνω μέσα, έμειναν όλοι άφωνοι και χρειάστηκε πολύ ώρα για να συνέλθουν και ν` αρχίσουν τις ερωτήσεις.

Ζούσα ένα όνειρο. Δεν είχα ακόμα συνειδητοποιήσει την κατάσταση μου. Πολλές φορές σηκωνόμουν απ`το κρεβάτι και περπατούσα για να βεβαιωθώ ότι δεν έβλεπα όνειρο.Τις πρώτες μέρες ένοιωθα μία εξάντληση, σιγα σιγά όμως και με τις περιποιήσεις των δικών μου, άρχισα να συνέρχομαι.

Τώρα τελευταία που ένοιωθα αρκετά καλά, αποφάσισα να εκπληρώσω το τάμα

μου. Έτσι είμαι εδώ σήμερα με το τάμα μου, ένα αρνί, για να ευχαριστήσω το Σωτήρα μου.

Και λέγοντας αυτά, σηκώθηκε πάλι και έκανε πολλές φορές το σταυρό της.

Πρωτοπρεσβυτέρου Ευστρατίου Δήσσου, “ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΗ ΜΑΝΤΑΜΑΔΟΥ”, Τόμος `Α.

Πηγή: taxiarxis-kai-arxaggelos-michael.blogspot.gr